

Доста сме крачили по равна Шумадия;  
Доста сме си ъле печени ягнета,  
Доста сме си пиле това руйно вино,  
Доста сме си ъли печени погачи!  
Хайде да ударимъ на турскиятъ табуръ  
И да избавиме наши дръбни дѣца!

И така, дѣдо Либенъ ходилъ изъ къща въ къща до тогава, дорде, както са говори, са не разцѣвтѣвалъ като кукурѣкъ, т. е. дорде са не напивалъ, като селски терзия.

Когато дѣдо Либенъ свършвалъ своите махмудии, то той отивалъ пакъ по печѣлба, и никой въ онова време не знаялъ дека са той намира, какво работи и съ какво са занимава, освѣнъ нѣколцина изъ неговите юнаци, които той водилъ съ себѣ си; но тие юнаци по-напредъ би са сжгласиле да бждатъ обѣсени, нежели да яватъ дѣ сж биле и що сж правиле съ дѣда Либена. Дѣдо Либенъ не обича да разказва за своите млади години; не